

14. Namaz, İmandan Sonra Gelen en Büyük Hakikattir

Namaz, İslâm'ın beş temel esasından biridir. O, dinin direği, duaların özü ve esası, insanı Allah'a yaklaştırmada hem bir vesile hem de yakınlaşmanın ta kendisidir. Bundan dolayı namaz, mü'min için büyük önem arz eder; o, dünyevî meşgaleler arasında geçiştirilecek bir iş değildir. Bırakın başka bir iş yüzünden onun ihmale uğramasını ya da aceleye getirilmesini, gerektiğinde her şey ona feda edilmelidir. Namaz, ibadet adına çok önemli bir esastır. Hatta içerdiği mânâlar itibarıyla ona "ibadetlerin özü" de denilebilir. Mü'min için her namaz bir miraç vesilesidir.

Namaz Farsça bir kelimedir. Farsçada "ta'zim (büyük saygı) için eğilmek, kulluk, ibadet" anlamındadır. Salât kelimesinin karşılığı olarak Türkçeye geçmiştir. Kelime Kur'an'da da "salat" kelimesi ile ifade edilmektedir.

Dinde ise namaz, Peygamberimizden görüle geldiği üzere kalbî, lisanî (dil), bedenî fiiller ve özel rükünlerden oluşan gayet muntazam bir ibadetin ismi olmuştur.

Allah pek çok yerde, imandan hemen sonra namazdan bahseder. Mü'minleri tarif ederken hep, "iman eden ve salih amel işleyen" şeklinde tarif eder. Salih amelin başı ise, namazdır. Pek çok yerde de, imandan sonra direk namazı getirir. Daha Bakara Suresi'sinin başında 'gabya iman edenler ve namazı dosdoğru kılanlar' şeklinde, Allah mü'minleri tarif eder.

Ensardan bir zat hurma bahçesinde namaz kılarken, gözü hurma salkımlarının gölgesine ilişir ve kendisine geldiğinde kaç rekat namaz kıldığını unuttur. Sonra da Hazreti Osman'a gelerek, "Beni namazda oyalayan bu bahçeyi Allah yolunda feda etmek istiyorum" der. Hazreti Osman da bahçeyi elli bin dirheme satarak hazineye aktarır. O bahçe o tarihten sonra 'elli binlik bahçe' diye anılır. Evet, kuvvetli bir Allah inancına sahip olan sahabe, kendisini Allah'tan alıkoyan bahçesini yine Allah yolunda feda etmeyi hiç zor görmüyordu. Namaz onların nazarında buydu.

Namazı Kaybetmek

Kıymetli bir eşyamız veya sevdiğimiz bir şey kaybolunca ne kadar üzülmürüz değil mi? Günlerce etkisinden kurtulamadığımız kayıplarımız olmuştur. İzdırabımız da kaybettiğimiz şeyin kıymeti nispetinde olur. Sonuç itibarıyla bu kayıplar bir gün er veya geç onlardan ayrılacağımız fani dünyaya ait kayıplardır.

Ama bir de öyle bir kayıp var ki, mü'mini Allah'tan ayıran bir kayıptır. Mü'minin Rabbinin kaybetmesidir. Ve böyle bir kayıp akleden bir kalb için en büyük kayıptır. "Allah'ı kaybeden neyi kazanır. Onu kazanan neyi kaybeder." Mü'minin miracı olan namazı terk eden Allah'ı terk etmiş Allah'ı kaybetmiş demektir.

Secdesiz Baş

Şeytan, namaz kılmayan bir adamla arkadaş olmuş. Adamın Rahman'a secde etmediğini görünce şöyle demiş: "Ben Hazreti Adem'e bir kerecik secde etmediğim için Allah'ın huzurundan kovuldum. Sen ise her gün beş vakit namazın bu kadar secdesini terk ediyorsun. Acaba sen ne olacaksın?"

İnsanlar, namaz kılmadıklarında kimin huzuruna çıkmadıklarını, nasıl özel bir davete gitmediklerini, bugün gitmedikleri huzura bir gün eli kolu bağlı götürüleceklerini düşünüp ürpermelidirler.

İnsanda «namazsız olmaz» anlayışı hâkim olmalıdır. Zira her şaysız olur, ama ebedî hayatın havası ve suyu olan namazsız olmaz, yaşanmaz.

İnsanların beynamaz (namaz kılmayan) olduğunu görenler, birlikte ateşe atlar gibi bunu çok normal zannetmektedir. Anneler, aileler, evlatlarına namazsız da yaşanabilir izlenimi vererek zulmetmekte, onları korkunç bir akıbetin ve çirkinliğin içine atmaktadır. Merhametli bir annenin evladını böyle bir ateşe atması düşünülemez.

"Kulun Allah'a en yakın olduğu an secde anıdır" ki, fani insanın ebedi Rabbiyle randevusu, buluşup konuşma şerefidir.